



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **I. A. S.**, nar. X,
st. příslušnost Nigerijská federativní republika
hlášený pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026, č. j. OAM-2/ZA-ZA11-D07-2026,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 6. 2. 2026, brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026, č. j. OAM-2/ZA-ZA11-D07-2026, které nabylo právní moci dne 22. 1. 2026, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i)

zákonu o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Švédské království.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, neboť žalovaný se nedostatečně zabýval aplikací čl. 17 nařízení Dublin III.
3. Podle žalobce žalovaný pochybil, neboť měl v jeho případě aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce sice nemá na území ČR žádné příbuzné, má zde však přátele, kteří mu pomáhají s praktickými záležitostmi, zatímco ve Švédsku nikoho nezná. Zároveň v ČR hraje za fotbalový klub, který mu poskytuje stravu a ubytování. Podle žalobce žalovaný nezjišťoval skutečnosti významné z hlediska aplikace čl. 17 nařízení Dublin III v dostatečném rozsahu.
4. Žalobce v průběhu řízení doplnil žalobu o podpůrné vyjádření fotbalového klubu FK METEOR Praha 8, jehož obsahem je kladné hodnocení osobnosti žalobce.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a odkazuje na obsah správního spisu, který obsahuje informace, jež jsou předpokladem vydání napadeného rozhodnutí. Pokud jde o čl. 17 nařízení Dublin III, žalovaný poukázal na judikaturu Soudního dvora EU i správních soudů, podle níž aplikace tohoto institutu přichází v úvahu pouze tehdy, hrozí-li konkrétní riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10, *N.S. a další*). Žalovaný se možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III zabýval a žádné humanitární ani systémové důvody k jeho aplikaci v případě žalobce neshledal.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, § 32 odst. 1 písm. a/ zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. V projednávané věci bylo řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť k jejímu posuzování je ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízením Dublin III). V takové situaci se důvody žádosti o mezinárodní ochranu neposuzují, ale je namístě zabývat se tím, zda k *určení příslušnosti jiného členského státu* pro posouzení žadatelovy žádosti o mezinárodní ochranu došlo v souladu s nařízením Dublin III a zákonem o azylu.
10. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území*

kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

11. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
12. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
13. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*
14. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce na území EU pobýval na základě víza č. SWE051283003 vydaného Švédským královstvím dne 14. 7. 2025 v Nairobi. Na základě uvedeného víza byl oprávněn pobývat v EU od 16. 7. 2025 do 24. 8. 2025. Dne 1. 1. 2026 žalobce
požádal
v ČR
o mezinárodní ochranu. V rámci pohovoru v řízení o jeho žádosti žalobce uvedl, že do ČR přicestoval (před vánočními svátky), protože ve Švédsku nenašel práci. Původním účelem jeho cesty do EU byla nabídka agenta působícího ve Švédsku i v Nigerii na místo ve fotbalovém mužstvu. Žalobci se však nepodařilo vycestovat včas, aby stihl nabízený konkurz. Poté se již pro něj práce nenašla, později žalobce přišel i o ubytování.
15. Žalobní námitky nerozporují určení příslušnosti Švédského království coby členského státu příslušného k řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle kritérií ve smyslu čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 7 a čl. 12 nařízení Dublin III. Žalobce se však dovolává aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III za účelem převzetí řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu Českou republikou.
16. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III *se může každý členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III

17. Diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je vyhrazeno výjimečným případům (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, či ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
18. Příslušnost k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu lze podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III převzít ve výjimečných případech, i když je příslušnost jiného členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany určena dle kritérií ve smyslu čl. 3 odst.

1 ve spojení s čl. 7 tohoto nařízení (jde o zakotvení tzv. klauzule suverenity). Jedná se tudíž o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, proti němuž žalobce ničeho nenamítá (bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namísto úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).

19. Žalobce vytyká úvahám žalovaného k případnému převzetí řízení o jeho žádosti Českou republikou nedostatečnost. Má za to, že jeho případ aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III odůvodňuje.
20. Žalovaný naopak neshledal žádný důvod pro aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III, což zdůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí.
21. Soud k tomu uvádí, že členský stát má široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 nařízení Dublin III neupravuje žádné omezení z hlediska důvodů jeho použití, avšak z judikatury Soudního dvora EU plyne, že oprávnění lze využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 1. 2019, ve věci C-661/17, *M. A. a další*), resp. jak je uvedeno v bodu 17 preambule tohoto nařízení, prostor pro diskreční oprávnění vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny“.
22. Úkolem soudu je v těchto případech posoudit, zda meze diskrečního oprávnění nebyly ze strany správního orgánu překročeny či zda toto uvážení nebylo zneužito, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a tam citovaná judikatura).
23. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, plyne, že posouzení případné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III se typově týká dvou významnějších skupin. V první řadě jde o případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby či pro jiný specifický vztah k němu). Do druhé skupiny patří výjimečné případy, kdy by aplikace určení příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (čl. 3 odst. 2). Ve druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě namísto nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení Dublin III může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku).
24. Na základě uvedených východisek soud posuzoval, zda byly v případě žalobce dány okolnosti naznačující skutečnost, že by se mohlo jednat o případ, jež by ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vyžadoval důkladné odůvodnění, resp. že by výjimečnost případu žalobce *prima facie* směřovala k tomu, aby jeho žádost posuzoval nepřísušný stát, tj. ČR. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce dány. Žalobce pouze tvrdil, že nechce jet do Švédska, protože tam nikoho nezná. Krom velmi krátkých přátelských vazeb, které si žalobce od svého příjezdu v prosinci 2025 v ČR vytvořil, zde však neměl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žádné hlubší vazby.

25. Absence jakýchkoliv významnějších vazeb žalobce v ČR má odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Z úvah žalovaného plyne, proč nebyl čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III na případ žalobce aplikován. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani kulturní vazby, v minulosti zde nikdy nepobýval. Neměl žádný konkrétní důvod, pro který přijel právě do ČR, pouze využil příležitosti a cestoval s člověkem, který mu pomohl po ztrátě ubytování ve Švédsku. Neuvedl ani žádné podstatné důvody, pro které by nemohl do Švédska odcestovat. Žalovaný proto neshledal žádné důvody k převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce.
26. Odůvodnění žalovaného tak odráží veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, je úplné a neodporuje pravidlům logiky. Soud musí dát žalovanému za pravdu, že ve skutečnostech, na něž žalobce poukazuje, nelze shledat žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro který by bylo na místě o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvažovat. Takovým důvodem není pouhá skutečnost, že se zde žalobce cítí bezpečněji, má zde krátkodobé přátelské vazby a do Švédska se vrátit nechce. Užití diskrečního oprávnění má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Případ žalobce zvláštní výjimečnost nevykazuje, žalovaný zohlednil i skutečnost, že žalobce se nepotýká ani se žádným zdravotním omezením.
27. Žalobce uvedl, že nyní hraje fotbal za fotbalový klub v ČR, který mu poskytuje stravu a ubytování. Jedná se o novou skutečnost, kterou žalobce uvedl teprve v žalobě. Žalovaný se proto posouzením případu žalobce v kontextu této skutečnosti nemohl zabývat. To však napadené rozhodnutí nečiní nepřezkoumatelným a není to ani důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud totiž při přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 2 Azs 32/2025-31). Nutno současně uvést, že krátkodobá činnost žalobce jako fotbalisty ve fotbalovém klubu na území ČR není skutečností, která by mohla pravidlo přezkumu diskrece správního orgánu ke dni rozhodnutí tohoto orgánu prolomit (k tomu by mohlo případně dojít v situaci možného porušení závazků plynoucích z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což však v tomto případě podle soudu „ve hře“ nebylo).
28. Žalovaný se zároveň zabýval i posouzením případných nežádoucích následků, které by určením příslušnosti Švédského království pro posouzení žádosti žalobce mohly nastat. Žalobce však uváděl pouze velmi obecné obavy z návratu do Švédska. Žalovaný poukázal na bezpečnostní záruky, které poskytuje ubytování v zařízení určených pro ubytování žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a pomoc zde poskytovanou. I v tomto směru soud hodnotí odůvodnění napadeného rozhodnutí jako dostačující. O správnosti tohoto závěru vypovídá i to, že žalobce v žalobě neuvedl žádné důvody, pro které by se nemohl do Švédska vrátit.

Závěr

29. Soud tedy neshledal žádné překážky přemístění žalobce do Švédského království, jehož příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu byla žalovaným správně určena v souladu s kritérii ve smyslu nařízení Dublin III. V případě žalobce nevyplynul ani žádný důvod, pro který by Česká republika měla převzít příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Důvody, pro které žalobce přicestoval do České republiky, jsou pouze socioekonomické.

30. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně